

't Citaat

Hondje

Tenslotte een troostvolle afsluiting waarin een man op onnavolgbare wijze zijn roem als zeepbel wegblaast. Louis Couperus verbleef tegen het einde van zijn leven in De Steeg. Er kwam een gast op bezoek met een hond en Couperus zei: 'Hondje, kom eens bij Louis Couperus.' (Bert Keizer, *Trouw*, 30 mei 2025)

Petrarca op de Mont Ventoux

Het idee dat Petrarca bijna eigenhandig de cultuurgeschiedenis op een andere koers heeft gezet leefde ook in Nederland. Verrukt schrijft Louis Couperus in 1910 hoe hij tijdens een nachtelijke reis naar Avignon de berg ziet afsteken tegen de 'droomerigen' nachtelijke hemel. 'De Mont-Ventoux! Ik had hem bijna vergeten, dien bijna hoogsten berg van Frankrijk!' Voor Couperus was Petrarca een jeugdheld. Hij las zijn werk toen hij nog jong was en noemt hem de 'eerste Mensch, die tot mij trad uit de diepe diepte van het verleden'. (Erik van Lakerveld, *De Volkskrant*, 21 juli 2025)

Filerijden

De eerste keer dat het woord 'file' opduikt in de Nederlandse taal, is in het boek *Eline Vere*, in 1888 geschreven door Louis Couperus. Het wordt gebruikt voor een opstopping onder trams die op een drukke dag de toestroom aan passagiers niet kunnen vervoeren. Maar ook paardenkarren en koetsen stonden in de 19e eeuw al in de file in Amsterdam op toegangswegen naar de stad. (Erik Kouwenhoven, *Algemeen Dagblad*, 9 juni 2025)

Eline Vere redden

Enerzijds verlangt Eline ernaar ergens onderdeel van uit te maken en ergens volledig in op te gaan, anderzijds wil ze vooral met rust worden gelaten. Het draait dus om de vraag hoe je je als individu moet verhouden tot de groep. Ik herken de behoefte om alleen te zijn en breek graag een lans voor de kwetsbare mens die het moet zien op te nemen tegen degenen die graag veel ruimte innemen. *Eline Vere* van Couperus kon ik als lezer niet redden, maar nu had ik als schrijver de touwtjes in handen. (Cobi van Baars, *Algemeen Dagblad*, 13 september 2025)

Nog meer honden

'Ik hou niet van honden. Geen dier is zo indiscreet, opdringerig, rumoerig en obscene als een hond. Een hond kan blaffen, stom, eindeloos, eentonig, afmartelend: een hond vult het heelal met zijn imbeciele, alles doordringend geblaf, als geen beest.'

Dit schreef Louis Couperus in 1910. Maar Couperus heeft nooit Marokko bereisd, want dan had hij een klein wonder meegemaakt. Als het valse licht er over de heuvels en daken strijkt en via de open raamluiken naar binnen dringt blaffen inderdaad de honden naar de maan, het stille geweten van de aarde. Maar dan... als even later de plaatselijke muezzin, de gebedsoproeper, zijn godvruchtige formules vanaf de minaret over de goegemeente uitstort, gaat het hondengeblaf plotseling over in een loeiend, haast wolfachtig gehuil. (Mohammed Benzakour, *NRC*, 19 september)